

på løn- og arbejdsforhold. For hvilke krav stilles der så til de omtalte overenskomster?

Af forslaget fremgår det, at overenskomsterne mellem arbejdsgiver- og lønmodtagerorganisationer, hvis de er landsdækkende, anses som et udtryk for et acceptabelt brancheniveau. Det betyder jo, at man kan forestille sig, at en overenskomst mellem f.eks. Restauratørforeningen og Kristelig Fagforening, der udsprang af Nyhavnkonflikten, vil betragtes som et acceptabelt niveau, fordi de to foreninger er landsdækkende, uanset – og det kan enhver overbevise sig om ved at læse den – at denne overenskomst er ringere end den tilsvarende overenskomst indgået mellem RBF og HORESTA, som dækker størstedelen af restaurationsbranchen.

På den måde åbner forslaget for en fri konkurrence på forringelse af overenskomsterne. Det, kan man så sige, er måske ikke det store problem i situationer, hvor der er arbejdskraftmangel, eller i områder, hvor der er arbejdskraftmangel. Der vil Kristeligt Folkepartis ordfører, hr. Ole M. Nielsen, nok have ret i, at der vil folk vælge den overenskomst, der er bedst, og der er ingen, der vil være så dum at indgå en dårlig overenskomst.

Men det forholder sig jo helt anderledes i situationer eller i områder med stor arbejdsløshed. Det forholder sig jo helt anderledes i situationer, hvor folk af den ene eller anden grund har svært ved at finde fodfæste på arbejdsmarkedet, hvor de kan blive tvunget til at acceptere at arbejde under den ringeste overenskomst.

Konfliktretten er og bliver efter vores opfattelse et uundværligt redskab, for at de faglige organisationer kan sikre deres medlemmer ordentlige arbejdsforhold. Vi har allerede set alt for mange eksempler på, at denne konfliktret begrænses også gennem de efterhånden mange indgreb fra Folketinget, som såvel borgerlige som socialdemokratiske regeringer har gennemført.

Med det her forslag kan man sige, at organisationernes konfliktret bliver endnu mere begrænset, og det vil vi som udgangspunkt selvfølgelig være imod fra Enhedslistens side. Men vi kan alligevel ikke lade være med at se med stor interesse på den opblødning, der foregår på fronterne. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at vi i mange år har ment, at Socialdemokratiet herinde i Folketinget var alt for eftergivende over for arbejdsgiverne. Vi har haft den opfattelse, at man ikke, når man havde den politiske magt, brugte den godt nok til gavn for arbejder-

ne, og vi har advaret om, at når de borgerlige fik den politiske magt, så ville de selvfølgelig gøre det. Det er altid blevet afvist med: Jamen, der er nogle traditioner på det danske arbejdsmarked osv.

Kl. 11.50

Måske er det ved at gå op for Socialdemokratiet, at vi faktisk har ret. Når arbejdsgiverne har den politiske magt i samfundet, så bruger de den langt hen ad vejen, som de vil, uanset hvad der eksisterer af overenskomster. Derfor lægger det selvfølgelig også op til en mere grundlæggende diskussion i fagbevægelsen og mellem de forskellige partier, der knytter sig til fagbevægelsen og til arbejderbevægelsen, om ikke det er på tide, at vi siger, at når den del af det politiske spektrum får den politiske magt, så skal den også bruges, bruges til gavn for lønmodtagerne, bruges til gavn for arbejderne.

Så må man se stort på, at man kommer til at gribe ind i de aftaler, som er indgået mellem arbejdsgiverne og lønmodtagerne, for man ved, at i det omfang, arbejdsgiverne har deres politiske repræsentanter ved magten, så udnytter de det behårdt og kynisk til at få deres krav igennem.

Så jeg mener, at de her forslag lægger op til en lidt mere generel diskussion om, hvordan vi egentlig skal forholde os til arbejdsmarkedets forhold, og vi skal fra arbejderpartiernes side vise større ansvarlighed i forhold til at varetage lønmodtagernes vilkår under alle forhold.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Fordi jeg godt kan lide de partier på venstrefløj, vil jeg godt advare imod det initiativ, som hr. Søren Søndergaard lægger op til, for så bliver de endnu mindre ved det kommende valg, og det ser jeg faktisk ingen interesse i.

Det vil jeg altså stærkt advare imod, for det, som hr. Søren Søndergaard lægger op til der, er nemlig ikke det, folk vil have. Så vælger flere partierne til højre for midten, og det er også det, der er grund til det faldende medlemstal i de faglige organisationer. Folk vil ikke have det. De kan godt selv finde ud af at varetage deres interesser. Lige nøjagtig.

Jeg er enig i hr. Søren Søndergaards filosofi om, at i en god beskæftigelsesmæssig situation finder folk hen, hvor overenskomsten er rigtig. Ja, men den har vi nu haft et stykke tid og vil have den f.eks. endnu et stykke tid, hvorfor finder folk så ikke derhen, hvor overenskomsten er bedre, hvis den er det? Så vil de virksomheder,